

РЕШЕНИЕ

№ 114

гр. София, 07.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
открито заседание на 12.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Велина Димитрова, като разгледа дело номер **8642** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

5

5

Производството е по реда на чл. 197, ал. 4 от ДОПК.

Образувано е по жалба от М. А. А. срещу решение по жалба срещу постановление за налагане на обезпечителна мярка № ПИ-179/15.08.2012 г. на директора на ТД на НАП С.. Претендира се незаконосъобразност на обжалвания административен акт по основания, изложени в жалбата. Претендират се разноси.

Ответникът по спора – директорът на ТД на НАП С. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт и на посочените в жалбата основания, приема за установени следните обстоятелства по делото:

С постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 1094-00-103/17.07.2012 г. на публичен изпълнител в ТД на НАП С. е наложен запор върху всички налични и

постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително в съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в посочени в постановлението търговски банки. Съгласно мотивите на издаденото постановление е налице установено и изискуемо публично вземане в размер на 14 909, 18 лв., в това число и лихва в размер на 4 350, 86 лв., като същото е установено с декларации № 2210818/16.04.2007 г., № 26022/30.04.2009 г., № [ЕГН]/29.04.2010 г. и №[ЕИК]/30.04.2011 г., подадени съгласно ЗДДФЛ от лицето.

В съответствие с чл. 197, ал. 1 от ДОПК постановлението за налагане на обезпечителни мерки е обжалвано пред директора на компетентната териториална дирекция, който се е произнесъл с мотивирано решение, като е оставил жалбата без уважение. В мотивите си решаващият административен орган е направил извода, че публичният изпълнител е пристъпил към обезпечаване на ликвидни и изискуеми публични вземания, тъй като задължението не е погасено в срока за доброволно изпълнение.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е решението на директора на ТД на НАП С., като съгласно чл. 197, ал. 2 от ДОПК на обжалване в настоящото производство подлежи решението на решаващия административен орган. От страна на жалбоподателя, видно и от съдържанието на жалбата не се оспорва обстоятелството, че задължението е възникнало и доходите са придобити от отдавано под наем недвижимо имущество, собственост на жалбоподателя (като доказателство по спора е представен сключен договор за наем на 15.06.2005 г., като същият влиза в сила на 01.07.2005 г. и е за срок от 5 години). Не се оспорва също така обстоятелството, че за процесните периоди, за които е възникнало задължението, а именно за 2006 г., 2007 г., 2009 г., 2010 г. и за 2011 г. жалбоподателят е подавал годишна данъчна декларация по ЗОДФЛ (отм.), респективно по ЗДДФЛ за реализираните от него доходи от наем на недвижимо имущество. Също така жалбоподателят не оспорва възникването на публичните задължения, както и техния размер. Оплакванията, съдържащи се в жалбата са свързани с обстоятелството, че според жалбоподателя една част от публичните задължения, а именно тази по годишната данъчна декларация за 2006 г. са погасени по давност, даденото обезпечение не съответства на размера на публичното задължение и обезпечителните мерки са наложени и върху имущество, което в едната си част не може да бъде обект на принудително изпълнение поради обстоятелството, че същото е несеквестрируемо.

Оплакванията за незаконосъобразност на решението на решаващия административен орган не се споделят от настоящата инстанция. Съгласно чл. 197, ал. 3 от ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по [чл. 121, ал. 1](#) и [чл. 195, ал. 5](#). Предвид обстоятелството, че в процесния случай с постановлението не са били наложени предварителни обезпечителни мерки не следва да се проверява спазването на изискванията по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5 от ДОПК. Следователно, в процесния случай с оглед дадената възможност на съда да отмени обезпечителната мярка следва да се изследва обстоятелството дали длъжникът е представил обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа и обстоятелството дали съществува изпълнително основание. От събраните по делото

доказателства се установява по несъмнен начин, че длъжникът не е представил обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. От събраните по делото доказателства се установява също така наличността на изпълнително основание. Не е налице и нарушението на чл. 195, ал. 1 от ДОПК, съгласно който подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания. Публичните задължения са установени въз основа на годишни данъчни декларации по ЗОДФЛ (отм.), респективно по ЗДДФЛ и съответно същите могат да се определят като установени и изискуеми публични вземания, които подлежат на принудително събиране по реда на ДОПК – аргумент от чл. 209, ал. 2, т. 2 от ДОПК. Освен това подлежат на обезпечение установени и изискуеми публични вземания, съгласно чл. 195 от ДОПК. Актовете, които установяват вземанията и представляват изпълнително основание, са изчерпателно изброени в чл. 209, ал. 2 от ДОПК – сред посочените са и тези по чл. 209, ал. 2, т. 2, а именно декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски. Същите са и такива, служещи като изпълнително основание за налагане на обезпечителни мерки. Изброяването им е изчерпателно и не може да бъде разширявано с други актове. Следователно са налице изискуеми публични вземания, които подлежат на изпълнение, налице са и изпълнителни основания.

Неоснователно е оплакването, съдържащо се в жалбата, че обжалваният акт е издаден в нарушение на чл. 195, ал. 2 от ДОПК предвид обстоятелството, че публичният изпълнител не е направил извод, от който следва, че е възможно да се затрудни събирането на публичните вземания. В мотивите на постановлението, както и в мотивите на решението на решаващия административен орган се съдържат изводи относно обстоятелството, че съществува възможност да се затрудни събирането на публичните вземания. Нуждата да се обезпечи изпълнението на конкретно публично вземане възниква, поради опасността публичният изпълнител да не открие в деня на изпълнението секвестрируеми права на длъжника, годни да удовлетворят публичния взыскател. Ето защо, в чл. 195, ал. 2 от ДОПК е посочено, че обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение. Това обстоятелство е мотивирано и от решаващия административен орган, чийто решение е предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция. Действително, обезпечителната мярка представлява едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане. Действително също така следва да е налице съответствие между същата и справедливия интерес (на длъжника) да се задоволи обезпечителната нужда на публичния взыскател без ненужно обременяване на длъжника. Това произтича пряко от основните принципи в административното производство, част от което и събирането на публичните вземания. Касае се за принципа на съразмерност, предвиден в разпоредбата на чл. 6 от АПК (приложим по препращане на § 2 от Допълнителната разпоредба на ДОПК в настоящото производство). Съдържанието на посочения принцип се свежда до упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. И накрая, в

ал. 5 на чл. 6 от АПК е посочено, че административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Проявна форма на този принцип е и правилото, залегнало изрично в нормата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, че обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините. При издаването на обжалвания административен акт административният орган не е нарушил тези принципи. При издаването на акта са спазени чл. 195, ал. 1 от ДОПК, мотивирана е нуждата от извършване на обезпечение съгласно правилото на чл. 195, ал. 2 от ДОПК), обезпечението е наложено с постановление на публичния изпълнител (чл. 195, ал. 8 от ДОПК). Следва да се посочи също така обстоятелството на правилност на изводите на решаващия административен орган, че длъжникът не се е възползвал от възможността по чл. 214, ал. 1 от ДОПК, след като обяви всичките си активи да предложи изпълнението да бъде насочено върху притежаван от него друга движима или недвижима вещ или да бъде извършено изпълнение само чрез някои от способите, предприети от публичния изпълнител.

Неоснователно е също така оплакването, съдържащо се в жалбата за погасяване по давност на задължението, възникнало по декларация по чл. 41 от ЗОДФЛ (отм.) с № 2210818/16.04.2007 г. Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В процесния случай годишната данъчна декларация е била подадена от жалбоподателя за получени от него доходи от отдаване под наем на недвижимо имущество за 2006 г. Съгласно § 7, ал. 1 от Преходните и заключителните разпоредби на ЗДФЛ доходите, получени през 2006 г. и подлежащи на деклариране по реда на отменения [Закон за облагане доходите на физическите лица](#), се декларират до 15 април 2007 г. с подаване на годишната данъчна декларация по [чл. 41 от същия закон](#). Съгласно § 8, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби на ЗДФЛ дължимият данък за доходи, получени през 2006 г., се внася в сроковете и по реда на отменения [Закон за облагане доходите на физическите лица](#). Следователно датата 15 април 2007 г. е крайната дата за доброволно плащане на задълженията, след която дата същите подлежат на принудително събиране по предвидения за това ред. Давността за задълженията на М. А. А. за доходи по декларация № 2210818/16.04.2007 г. започва да тече на 1 януари на годината, следваща годината, през която задълженията е следвало да се платят. В процесния случай това означава, че давността започва да тече от 01.01.2008 г. и изтича след 5 години, а именно на 31.12.2012 г. От събраните по делото доказателства са установява, че преди изтичането на 5-годишния давностен срок са предприети действия за събиране на публичното задължение, като на длъжника е била изпратена покана за доброволно изпълнение изх. № 10-94-00-103-1/17.07.2012 г., като по този начин е осъществено прекъсването на давността.

В съответствие с изложеното, обжалваното решение следва да се остави в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна. От страна на ответника е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което с оглед на изхода на спора следва да бъде уважено в размер на 150 лв.

В съответствие с направените фактически и правни изводи съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на М. А. А. срещу решение по жалба срещу постановление за налагане на обезпечителна мярка № ПИ-179/15.08.2012 г. на директора на ТД на НАП С., като неоснователна.

ОСЪЖДА М. А. А. да заплати в полза на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: